

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/221/2018
Identifikačné číslo spisu:	5608201249
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5608201249.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžala, PhD. v spore žalobkyne Q., trvalým pobytom v J., O., zastúpenej JUDr. Vladimírom Komanom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, 17. novembra 31, proti žalovaným 1/ I. zastúpeného JUDr. Janou Murárovou, advokátkou so sídlom v Poprade, ul. 1. mája 220/19, 2/ M. trvalým pobytom v O., o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, pod sp.zn. 6C/17/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2017 sp.zn. 6Co/254/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietá.

Žalovanému 1/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Žalovanému 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. apríla 2014 č.k. 6C/17/2008-769 žalobu zamietol rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na náhradu škody z ublíženia na zdraví - z úrazu, ktorý utrpela 29. januára 2005, vecnej škody a ďalšej škody z ublíženia na zdraví, ktorá mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s predchádzajúcim poškodením zdravia. Žalobkyňa 29. januára 2005 na zjazdovke v Jasnej utrpela úraz pri strete s idúcim snežným skútom, ktorý viedol žalovaný2/. Návrhom z 20. januára 2008, podaným na súd 25. januára 2008 si žalobyňa (v tom čase maloletá, zastúpená svojím otcom B.) uplatnila nárok voči M. - sever Dom HS - Jasná, Demänovská dolina. Podaním z 12. júla 2008, doručeným súdu 24. júla 2008 označila za žalovaného Slovenskú záchrannú službu, oblasť Nízke Tatry - sever, zastúpenú pracovníkom M., Dom HS - B. Podaním z 15. marca 2010, doručeným súdu 18. marca 2010 svoj návrh upravila a nárok uplatnila voči I.j J., IČO : 37 879 693 (žalovaný 1/) a voči M. (žalovaný2/). Okresný súd vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný 2/ v čase zrážky

plnil pracovné povinnosti záchranára I., oblastné stredisko Horskej záchranej služby G. Vzhľadom na to, že žalovaný 2/ v čase zrážky plnil svoje pracovné povinnosti v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobný návrh voči nemu zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie. V uplatnenom nároku voči žalovanému 1/ konštatoval, že výšku škody v súvislosti s prvým úrazom bolo možné vyčísliť už koncom prvého polroka 2005, čomu zodpovedali žalobkyňou predložené listinné dôkazy. Žalobkyňa si prvýkrát uplatnila nárok na náhradu škody podaním z 9. mája 2007 v konaní vedenom na OR PZ Liptovský Mikuláš pod ČVS: U. ktorý si uplatnila voči žalovanému 2/. Takéto uplatnenie nároku nemalo za následok prerušenie plynutia premľacej doby voči žalovanému 1/. Voči žalovanému 1/ (aj keď ešte nie správne označenému) sa žalobkyňa prvýkrát domáhala nároku na náhradu škody podaním doručeným súdu 24. júla 2008. Žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, kto zodpovedá za vzniknutú škodu najneskôr z uznesenia Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš 2 Pv 194/05-9 z 29. marca 2005, voči ktorému podala odvolanie 20. júna 2005. Súd konštatoval, že najneskôr 20. júna 2005 si pri obvyklej opatrnosti mohla zistiť subjekt, ktorý zodpovedá za škodu, lebo v dôvodoch uznesenia bolo jednoznačne uvedené, že M. vykonával prácu ako záchranár Horskej služby v B.. Vzhľadom na námietku premľania vznesenú žalovaným 1/ súd konštatoval, že návrh na náhradu škody bol uplatnený po uplynutí premľacej doby. Pokiaľ ide o ďalší úraz s prihliadnutím na znalecký posudok znalca M. nebola zistená príčinná súvislosť medzi druhým a prvým úrazom. Pri rozhodnutí o trovách konania postupoval podľa § 150 ods. 1 O. s. p., ako dôvod hodný osobitného zreteľa.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2017 sp. zn. 6Co/254/2016 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho (aktuálne i predchádzajúceho) i dovolacieho konania nepriznal (§ 262 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP a § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné. K odvolacej argumentácii žalobkyne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa dňa 29.01.2005 utrpela na zjazdovke v Jasnej úraz, kedy došlo k jej stretu s idúcim snežným skútom, ktorý viedol žalovaný 2/. Žalovaný 2/ v čase zrážky plnil svoje pracovné povinnosti záchranára Horskej záchranej služby Poprad, oblastné stredisko I.j A. E. čo bolo preukázané jednak jeho výpoveďou, pracovnou zmluvou zo dňa 24.05.1990, dohodou o zmene tejto pracovnej zmluvy zo dňa 01.01.2003 a 01.05.2005, ako aj evidenciou dochádzky zamestnancov I. oblastné stredisko G. a knihou služieb HS. Tvrdenia žalobkyne o tom, že by žalovaný 2/ nekonal v súlade s pracovnou zmluvou a jeho náplňou, prípadne, že by bol v čase zrážky pod vplyvom alkoholu, zostali len v rovine nepodložených tvrdení. Konštatoval, že súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že pokiaľ bol žalovaný 2/ v čase úrazu žalobkyne zamestnancom žalovaného 1/, ktorý si plnil svoje pracovné povinnosti, nie je daná jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu s poukazom na ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v dôsledku čoho dospel odvolací súd k záveru, že nie je daná ani jeho pasívna vecná legitímácia v tomto konaní. Podľa odvolacieho súdu bolo tiež nepochybne preukázané, že žalovaný 1/ je prevádzateľom motorového vozidla - snežného skútra, ktorým dňa 29.01.2005 došlo k stretu so žalobkyňou. Prevádzateľom motorového vozidla sa nestane ani zamestnanec (v súdnej veci žalovaný v rade 2/), ktorému zamestnávateľ poskytne motorové vozidlo na plnenie pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi. Žalobkyňa teda utrpela úraz pri zrážke s idúcim snežným skútom, ktorého prevádzateľom bol žalovaný 1/ a tým bola daná jeho zodpovednosť ako prevádzateľa motorového vozidla za vzniknutú škodu (objektívna zodpovednosť podľa § 427 ods. 1 a 2 a § 428 Občianskeho zákonníka). Rovnako sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne prvého uplatnenia nároku žalobkyne na náhradu škody voči žalovanému 2/ vo výške 55.000,00 PLN podaním zo dňa 09.05.2007 v konaní vedenom na OR PZ L. pod ČVS: U., a keďže nárok na náhradu škody bol v trestnom konaní uplatnený voči žalovanému 2/, ktorý za škodu nezodpovedá, jeho uplatnenie v predmetnom konaní nespôsobilo prerušenie plynutia premľacej doby vo vzťahu k žalovanému 1/, ako subjektu zodpovednému za vzniknutú škodu. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila voči žalovanému 2/ (prvýkrát 25.01.2008 a voči žalovanému 1/ (v tom čase nesprávne označenému) sa žalobkyňa prvýkrát domáhala nároku na náhradu škody až podaním doručeným súdu dňa 24.07.2008 (návrh zo dňa 12.07.2008). Aj podľa

odvolacieho súdu žalobkyňa najneskôr ku dátumu 20.06.2005 pri obvyklej opatrnosti mohla zistiť subjekt zodpovedný za škodu, keďže z odôvodnenia rozhodnutia Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš 2Pv 194/05-9 zo dňa 29.03.2005 jednoznačne vyplýva, že M. (žalovaný 2/) v čase stretu snežného skútra so žalobkyňou vykonával prácu ako záchranár I. Subjektívna lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody teda žalobkyňi márne uplynula dňom 20.06.2007. K uplatneniu nároku na náhradu škody voči žalovanému 1/ či už v podaní zo dňa 25.01.2008, na ktoré sa žalobkyňa dovoľavala, ale aj v podaní zo dňa 24.07.2008 (jej návrhu zo dňa 12.07.2008) došlo teda po márnom uplynutí tejto lehoty. Vo vzťahu k námietke žalobkyne o nevykonaní kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd opakovane zdôraznil, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP, predtým § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonanie ďalšieho dokazovania vo veci, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že znalecký posudok znalca M. bol presvedčivejší z hľadiska podkladov, z ktorých znalec vychádzal pri podaní svojho posudku. Za danej situácie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania vykonanie akéhokoľvek ďalšieho dokazovania vo veci.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) v celom rozsahu dovolanie, ktoré odôvodnila § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa nej bolo porušené jej právo na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu ohľadne posúdenia včasného uplatnenia nároku na náhradu škody voči žalovanému 1/ a to poukazom na návrh, ktorý bol podaný 9. mája 2007, kde je síce v hlavičke uvedený ako žalovaný iba M. E. (žalovaný 2/), avšak v závere je daný návrh znenia „je nutné určenie zodpovednosti páchatel'a škody, prípadne jeho zamestnávateľa za následok nehody aké sa môžu vyskytnúť v budúcnosti a preto je nutné vyzvať k účasti na súdnom konaní v predmetnej veci GOPR (Horskú záchrannú službu)“. Podľa dovolateľky bol daný návrh vzhľadom na vyššie uvedené podaný v rámci premlčacej lehoty vo vzťahu k žalovanému 1/, nakoľko ho v ňom podstate označila a žiadala súd vyzvať ho k účasti na súdnom konaní. Odvolací súd podľa dovolateľky pochybil aj tým, že jej odoprel právo ďalšieho znaleckého dokazovania, nakoľko v konaní boli vypočutí dvaja znalci s diametrálne odlišnými názormi, pričom k jednému z nich sa súd pri rozhodovaní priklonil a odmietol ďalšie dokazovanie. Navrhla dovolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec na nové konanie.

4. K dovolaniu dovolateľky sa vyjadril žalovaný 2/ a uviedol, že nárok na náhradu škody bol žalobkyňou v trestnom konaní vo fáze prípravného konania uplatnený len vo vzťahu k nemu a preto podané dovolanie považuje za nedôvodné a to tiež vo vzťahu k namietanému znaleckému dokazovaniu.

5. K dovolaniu dovolateľky sa vyjadril aj žalovaný 1/ a uviedol, že relevantné nároky si vo vzťahu k nemu ako žalovanému 1/ uplatnila až žalobou podanou dňa 25. januára 2008, ktorá bola prijatá súdom prvej inštancie v Liptovskom Mikuláši pod sp.zn. 6C/17/2008. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní nenaložili s týmto písomným podaním tak ako mali, nie je to nedostatok, ktorý možno pričítať procesne konajúcemu súdu. Podanie zo dňa 9. mája 2007, na ktoré odkazuje žalobkyňa, nie je možné považovať za uplatnenie nároku voči nemu, nakoľko v hlavičke daného podania je označený vyslovene len M. pričom až v závere je návrh žalobkyne na pribratie žalovaného 1/ avšak s uvedením jeho nesprávneho označenia (prekladom) GOPR, čo je skratka poľskej záchrannej organizácie Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, pričom skratkou I. Navrhol dovolanie podané žalobkyňou vzhľadom na vyššie uvedené zamietnuť.

6. K vyjadreniam žalovaných 1/ a 2/ dovolateľka uviedla, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa snažia využiť chybu prekladateľa ohľadne nesprávneho označenia žalovaného 1/ vo svoj prospech. V ostatnom bolo poukázané na skutočnosti, ktoré sú obsahom už jej predchádzajúcich podaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez

nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. V danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzila nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu ohľadne posúdenia včasného uplatnenia nároku na náhradu škody voči žalovanému 1/ a to poukazom na návrh, ktorý bol podaný 9. mája 2007, kde v hlavičke je uvedený ako žalovaný iba M. (žalovaný 2/), avšak v závere podľa jej názoru navrhla na pribratie do konania aj žalovaného 1/ a teda je zrejmé, že včasnosť uplatnenia nároku na náhradu škody bola splnená aj voči žalovanému 2/.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pod procesným postupom rozumie ustálená súdna prax len faktickú, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúcu činnosť alebo nečinnosť súdu, teda procedúru prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúcu strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariacu možnosti jej aktívnej účasti na konaní . Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok.

17. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolateľka tvrdí, že súdy v základnom konaní nesprávne vyhodnotili jej podanie zo dňa 9. mája 2007, ktoré dokazuje uplatnenie nároku na náhradu škody nie len voči žalovanému 2/ (ktorý je vyslovene uvedený v hlavičke podania) ale aj voči žalovanému 1/. Odvolací súd sa uvedenou námietkou dovolateľky podrobne zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia (body 50 až 53). Jeho závery sú logické a argumentačne presvedčivé. Je nesporné, že písomnosť zo dňa 9.5.2007 dovolateľka podala v rámci prebiehajúceho trestného konania vedeného výlučne proti žalovanému 2/, preto ani prípadná nepresná, resp. nesprávne preložená skratka (GOPR) v označení subjektu nemá vplyv na včasnosť uplatnenia žalovaného nároku.

19. Najvyšší súd k dovolacej námietke dovolateľky spočívajúcej v odopretí vykonania kontrolného znaleckého posudku konštatuje, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy“) (pozri III. ÚS 332/09) ale iba za predpokladu, že by daný navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení dovolateľky. Avšak vyššie uvedené sa netýka prejednávaneho prípadu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania bol dostatočne zistený skutkový stav a to na základe vypracovaného znaleckého posudku znalca Jozefa Trgiňu, na základe ktorého rozhodol súd prvej inštancie a to z dôvodu, že bol presvedčivejší z hľadiska podkladov, z ktorých znalec vychádzal pri podaní svojho posudku a teda nie je možné konštatovať, že by došlo k bezdôvodnému odopretiu vykonania dôkazu, nakoľko súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd svoj procesný postup ohľadne uvedeného aj adekvátne odôvodnili, keď okrem iného aj konštatovali, že navrhované dokazovanie by bolo nadbytočné a ne hospodárne. V nie poslednom rade treba mať na pamäti, že žaloba bola zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/ a pre premlčanie nároku vo vzťahu k žalovanému 1/.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene namietala dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto dovolanie žalobkyne zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP.).

21. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd priznal voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Úspešnému žalovanému 2/ avšak náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.